

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony postanowieniem Østre Landsret z dnia 3 sierpnia 2004 r. w sprawie Hans Markus Kofoed przeciwko Skatteministeriet

(Sprawa C-321/05)

(2005/C 257/10)

(Język postępowania: duński)

W dniu 23 sierpnia 2005 r. do Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich wpłynął wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony postanowieniem Østre Landsret (Dania) z dnia 3 sierpnia 2005 r. w sprawie Hans Markus Kofoed przeciwko Skatteministeriet. Østre Landsret zwrócił się do Trybunału o udzielenie odpowiedzi na następujące pytanie:

Czy art. 2 lit. d) dyrektywy Rady 90/434/EWG z dnia 23 lipca 1990 r. w sprawie wspólnego systemu opodatkowania mającego zastosowanie w przypadku łączenia, podziałów, wnoszenia aktywów i wymiany udziałów, dotyczących spółek różnych Państw Członkowskich należy interpretować w ten sposób, że nie ma miejsca wymiana udziałów w rozumieniu tej dyrektywy, jeżeli podmioty uczestniczące w wymianie równocześnie wraz z porozumieniem w sprawie wymiany, nie zobowiązując się prawnie, wyrażają wspólną wolę głosowania podczas następującego po wymianie walnego zgromadzenia spółki nabywającej za wypłatą zysku, który przekracza 10 % wartości nominalnej papierów wartościowych przekazanych przy wymianie i jeżeli zysk ten rzeczywiście zostanie wypłacony?

Odwołanie od postanowienia Sądu Pierwszej Instancji (trzecia izba) z dnia 2 czerwca 2005 r. w sprawie T-326/03 Hippocrate Vounakis przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich, wniesione przez Hippocrate'a Vounakisa w dniu 24 sierpnia 2005 r.

(Sprawa C-322/05 P)

(2005/C 257/11)

(Język postępowania: francuski)

W dniu 24 sierpnia 2005 r. do Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich wpłynęło odwołanie Hippocrate'a Vounakisa, reprezentowanego przez S. Orlandiego, A. Coolena, J.-N. Louisa i E. Marchala, avocats, od postanowienia Sądu

Pierwszej Instancji (trzecia izba) z dnia 2 czerwca 2005 r. w sprawie T-326/03 Hippocrate Vounakis przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich.

Wnoszący odwołanie zwraca się do Trybunału o:

- 1) uchylenie w całości postanowienia Sądu Pierwszej Instancji (trzecia izba) z dnia 2 czerwca 2005 r. w sprawie T-326/03 Hippocrate Vounakis przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich,
- 2) w konsekwencji tego, orzeczenie o dopuszczalności skargi o uchylenie decyzji Komisji w sprawie nieumieszczenia nazwiska wnoszącego odwołanie na liście urzędników awansowanych do grupy zaszeregowania A4 w ramach postępowania w sprawie awansu w 2002 r.
- 3) obciążenie strony pozwanej w pierwszej instancji oraz w postępowaniu odwoławczym kosztami niniejszego postępowania oraz kosztami postępowania przed Sądem Pierwszej Instancji.

Zarzuty i główne argumenty:

Na poparcie odwołania wnoszący odwołanie wskazuje na naruszenie prawa, jakiego dopuścił się Sąd Pierwszej Instancji w związku z określeniem decyzji zaskarżonej przez wnoszącego odwołanie.

Zdaniem wnoszącego odwołanie, Sąd w istocie błędnie uznał, że decyzją zaskarżoną przez wnoszącego odwołanie była decyzja o sporządzeniu listy awansowanych urzędników, składająca się z aktów o charakterze indywidualnym, których adresatami są awansowani urzędnicy, podczas gdy zaskarżona decyzja jest decyzją ściśle indywidualną, dotyczącą nieumieszczenia nazwiska wnoszącego odwołanie na liście awansowanych urzędników.

Ponieważ wnoszący odwołanie nie był adresatem decyzji o przyznaniu awansu innym urzędnikom, błędnie uznanej za zaskarżoną, Sąd zastosował art. 90 ust.2 tiret drugie zdanie drugie regulaminu pracowniczego i w konsekwencji uznał, że chociaż wnoszący odwołanie przebywał na urlopie wypoczynkowym do dnia 16 września, a wspomniana lista została opublikowana dnia 14 sierpnia 2002 r., to bieg terminu dla wnoszącego odwołanie na wniesienie zażalenia rozpoczął się w każdym razie w dniu opublikowania wspomnianej listy.

W ten sposób Sąd, zdaniem wnoszącego odwołanie, nie uwzględnił art. 90 ust. 2 tiret drugie zdanie pierwsze regulaminu pracowniczego, ponieważ zaskarżony akt jest decyzją indywidualną o niepodaniu do awansu wnoszącego odwołanie, po porównaniu zasług urzędników przedstawionych do awansu, a nie zbiorem decyzji indywidualnych dotyczących awansu innych urzędników, które nie stanowiły dla niego aktów niekorzystnych.

Ponieważ w tym przypadku chodziło o część decyzji indywidualnej, powinna być ona „w odpowiedni sposób” podana do wiadomości wnoszącego odwołanie.

Zdaniem wnoszącego odwołanie, z całości powyżej przedstawionych rozważań wynika, że Sąd Pierwszej Instancji dopuścił się naruszenia prawa.

Skarga wniesiona w dniu 30 sierpnia 2005 r. przez Komisję Wspólnot Europejskich przeciwko Królestwu Danii

(Sprawa C-327/05)

(2005/C 257/12)

(Język postępowania: duński)

W dniu 30 sierpnia 2005 r. do Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich wpłynęła skarga Komisji Wspólnot Europejskich, reprezentowanej przez N. B. Rasmussena i A. Caeirosa, z adresem do doręczeń w Luksemburgu, przeciwko Królestwu Danii.

Komisja Wspólnot Europejskich wnosi do Trybunału o:

1. stwierdzenie, że ustanawiając i utrzymując w mocy przepisy stanowiące, wbrew art. 3 ust. 3 dyrektywy Rady 85/374/EWG z dnia 25 lipca 1985 r. w sprawie zbliżenia przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych Państw Członkowskich dotyczących odpowiedzialności za produkty wadliwe, że pośrednicy sieci dystrybucji odpowiadają na tych samych warunkach co producent Królestwu Danii uchybiło zobowiązaniu do pełnego i prawidłowego wdrożenia tej dyrektywy;
2. obciążenie Królestwa Danii kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Zgodnie z art. 10 duńskiej ustawy o odpowiedzialności za produkty wadliwe (Produktansvarslov) pośrednik „odpowiada za produkt wadliwy bezpośrednio względem poszkodowanego i dalszych pośredników sieci dystrybucji”.

Duńskie przepisy dotyczące odpowiedzialności pośredników za cudze czyny spowodowały, że poszkodowany może wystąpić z roszczeniem odszkodowawczym bezpośrednio przeciwko pośrednikowi (pojęcie to obejmuje również zdefiniowane w art. 3 ust. 3 dyrektywy pojęcie „dostawcy”), o ile spełnione są przesłanki odpowiedzialności producenta za produkt wadliwy, to znaczy o ile poszkodowany udowodni szkodę spowodowaną przez wadliwy produkt. W przypadku odpowiedzialności za cudze czyny brak staranności nie ma zatem znaczenia. Decydujące jest, że odpowiedzialnością za produkt wadliwy może zostać obciążony producent.

Zgodnie z art. 13 Produktansvarslov każdy pośrednik, który został pociągnięty do odpowiedzialności za produkt wadliwy, może wystąpić z roszczeniem regresowym zarówno do poprzedniego pośrednika jak i producenta.

Obciążenie pośrednika odpowiedzialnością za cudze czyny jest niezgodne z dyrektywą. Twierdzenie to uzasadnia okoliczność, że dyrektywa przewiduje obciążenie odpowiedzialnością za produkt wadliwy opartą na zasadzie ryzyka wyłącznie producenta. Jedynie w przypadkach określonych w art. 3 ust. 3 dyrektywy również pośrednik może zostać poddany reżimowi odpowiedzialności za produkt wadliwy opartej na zasadzie ryzyka.

Duńskie przepisy odbiegają od tego uregulowania, przewidując bezwzględną odpowiedzialność odszkodowawczą pośrednika w postaci odpowiedzialności za cudze czyny niezależnej od przesłanki winy, w każdym przypadku, w którym producent mógłby na tej podstawie zostać pociągnięty do odpowiedzialności za produkt wadliwy.
